
Dr. Grandpierre Atila

A magyarság lelki és szellemi erőforrásai

Életünk szemellenzőinek levetése – a lapos, felszínes, egyoldalú világkép meghaladása

A magyarság és az emberiség felemelkedésének legalapvetőbb feltétele: mélyreható tisztánlátásunk megteremtése. A modern szellemi rabszolgatartás leghatékonyabb eszköze az a többnyire észrevétlen befolyásolási rendszer, amely saját szemünkben alacsonyítja le az embert, a hazát, az életet és a Természetet. Ez a modern világszemlélet az, amely a társadalmi törvényeket a természeti törvényektől függetlennek, a Természetet élettelennek, az élőlényeket gépeknek, az embert beszélő szerszámnak tekinti. A modernizmus ezt az Isten-tagadó, természetellenes, élet-ellenes és ember-ellenes felfogást úgy tünteti fel, mint elkerülhetetlen, tudományosan megalapozott tényrendszert, amelyen kívül nincs és nem is lehetséges megalapozott tudás. Így fordulhat elő, hogy az élet és a tudat önálló valóságát tagadó materializmus látszólag egyeduralomra jutva szinte akadálytalanul hatol be idegrendszerünkbe s mérgezi meg lelkünket, szellemünket, mindennapi életünket. Életünk, amely a Természet, az Élő Mindenség öléből született, és amely a csillagok között, a Naptól és a Holdtól övezve, röpködő kék bolygón szökkent szárba az Élő Mindenség megnyilvánulásaként, kifordítatik eresztékeiből, elválasztattatik természetes, élő Anya-szervezetétől, nemzetünk eredeti, éltető vérkeringésétől. S ehelyett átkerül egy mesterséges szemellenzők által uralt lelki-szellemi szintérre, beüzemelt telepre, ahol előírt keretek között zajlik az életünk, mint a rabszolgamunkát végző, járomba fogott állapotké. Nem csoda, ha lelkünk, szellemünk sorvadásnak indul, életünk kiürül, és szinte tehetetlenül bámuljuk, ahogy életünk, családunk, hazánk és az emberiség útja ki tudja hol, csak úgy észrevétlenül kisiklik, emberellenes, életellenes, természetellenes irányba fordul. *Romlásnak indult hajdan erős magyar... Valahol utat tévesztettünk.... Kizökök az idő...* Mintha nemcsak a magyarság, de az egész emberiség is vakon botorkálna, s maga mondana le önmagáról, saját sorsának önálló alakításáról, saját természetünk, életünk, közösségi életünk felfedezéséről, megismeréséről, és a nemzeti önrendelkezésről. Ez tarthatatlan. A panaszzkodás nem vezet célra. Vissza kell térnünk a magyarság természetes főútvárára. Csak előre menekülhetünk, de erre csak akkor válunk képessé, ha célként tűzzük ki, hogy szembenézzünk helyzetünkkel, és megadjuk a választ a kihívásokra. Az értelmes, lelkesítő cél felfedezése és megértése megszázsorozza energiáinkat, mozgósítja lappangó lelki-szellemi erőforrásainkat.

A lapos, felszínes, egyoldalú materialista világkép szükségképpen megnyomorítja lelkünket, értelmünket, és ezek révén egyéni és közösségi életünket, a magyarság életét. Minden részizagság hazugság, ha teljes igazságnak tüntetik fel. Életünk alapkérdéseiben minden életfontosságú szempontot figyelembe kell vennünk, hiszen az életünkről van szó. *Nem fogadhatjuk el a készen kapott, lapos és egyoldalú kereteket, mert nem jámbor igazsálatnak, hanem embernek, magyarnak születünk.* A lapos és egyoldalú szemlélet különösen akkor életveszélyes, ha világszemléletnek tünteti fel magát. Az egyoldalú életvezetés megbosszulja magát, előbb-utóbb betegségekre vezet. Az egyoldalú, kizárólagos, a világ látható-tapasztalható felszínét egyedüli valóságként feltüntető eszmerendszer, a materializmus, beteg eszmerendszer. *Az a társadalom, amely materialista, vagyis kizárólagosan anyagi alapon áll, beteg. A gyógy mód az egészséges, kiegyensúlyozott, a valóság teljességének lényegében megfelelő világkép megtalálása.* Mivel a világkép szükségképpen a világról, végső soron a Világegyetemről alkotott kép, ezért az egészséges társadalom-felfogáshoz szükséges szemlélet megköveteli a Világegyetemről alkotott kép lényegi teljességét. Szemléletünk alapfeladata a lényegében teljes világkép megtalálása és közösségi életünk új, egészséges alapokon történő újraértelmezése.

A magyar sorsközösség mibenléte

Nyelvünk szellemi anyaföldünk – népzenénk lelki anyaföldünk – érzelmi- és gondolatközösség őseinkkel, kortársainkkal és utódainkkal – közösségi távlataink erőinket meghatározzák, legnagyobb céljainkat elérhetővé teszik – magyarságunk egyénfeletti szellemi-lelki csodalény – miért érdemes magyar voltunkat vállalni? – Hogyan és mi által teszi lényünket különbbé magyarságunk?

– *Csak magyarként élhetjük azt az életet, amire születünk, mert magyarnak születünk.*

– *A magyarság jogi, erkölcsi, történelmi, vallási közösség – érdekeltek vagyunk a magyarság életminőségének alakulásában.*

– *Ki a magyar, mitől magyar a magyar? – és a válasz*

– *A magyarság nem azonos a mai magyarsággal...*

– *A magyarság csak hathatós újjászületés által mentheti meg magát a tökéletes megsemmisüléstől. (Széchényi)*

– *Célunk a magyarság újjászületése!*

Magyarnak születünk. Bár a materializmus felé terelt és ebbe belenyugvó magyarság számára ez jelentéktelen és véletlen, a teljesebb szemléleti keretek között beláthatjuk, hogy magyar voltunk óriási jelentőségű egész életünk számára. Tény, hogy magyar voltunk sorsközösséget jelent az egész magyarsággal. *A magyar nyelv szellemi anyaföldünk, értelmünk éltető talaja, kiindulópontja, útmutatója és felnevelője, összeköti lelkünket őseink gondolatvilágával, s ezen keresztül a Mindenség gondolatvilágával, a kozmikus értelemmel. Őserejű, magyar népzenénk lelki anyaföldünk, lelkünk éltető talaja, ahonnan érzés-*

világunk kicsírázik, lelki növekedésünk éltető ereje, útmutatója és felnevelője, összeköti lelkünket őseink érzésvilágával, s ezen keresztül a Mindenség érzésvilágával. Magyarnak születésünkkel életközösségbe kerültünk minden magyarral, érzelmi és gondolatközösségbe. Magyarnak születésünkkel ajándékba kaptuk hagyományainkat, népmeséinket, népművészetünket.

Magyarnak születésünkkel távlatokat kaptunk életünk építéséhez, marandó tartalommal, értelemmel, érzéssel, szépséggel és igazsággal megtöltéséhez, közösségi távlatokat, amelyek révén, együttesen tízmilliószoros erővel, sőt mindannyian megsokszorozódott erővel, energiával munkálkodhatunk legnagyobb lehetőségeink, céljaink felfedezésén és megvalósításán, évek beláthatatlan során át egyre teljesebb, egyre nagyszerűbb életek átélésén. Magyarságunk túlmutat egyéni földi életutunkon, olyan lelki-szellemi közösség tagjává emel, amely életünk marandó értékeit, mindazt, ami számunkra, mint a magyarság igazi tagja számára igazán fontos, megőrzi, fenntartja és tovább élteti. *A magyarság a magyar műveltség, a magyar vallás, a magyar kultúra, a magyar erkölcs, a magyar virtus egységes egésze. Magyarságunk az a szellemi-lelki csodalény, az az éltető, egyén-feletti, valóságos szellem, amelyben élünk, amely bennünk virágzásra hivatott, és amelynek virágját, gyümölcsét képes földi életutunk után tovább éltetni.* Magyarságunk legmélyebb, velünk született érzéseink, természet adta feladataink, ehhez kapott képességeink, legszentebb meggyőződéseink egységes egésze. Nyelv nélkül beszélni, gondolkodni sem tudnánk az emberiség távlatában. Népzene nélkül érezni sem tudnánk marandó, közösségi távlatokban. Magyarságunk révén megkaptunk mindent, ami a marandó, örök, tartalmas, értelmes és felemelő élethez szükséges. Érdemes magyarságunkat vállalni, mert enélkül életünk kiürül, emberi kapcsolataink szűklátókörűvé sorvadnak, életünk nem hozza meg természetes virágait, nem érezzük az éltető talajt lelkünk és szellemünk alatt, célt veszünk és ezzel mindent elvesztünk, amiért élni érdemes.

A magyarság nem azonos a mai magyarsággal. A magyarság minden magyar ember együttesen, egységes egészként tekintve, beleértve az összes magyar embert, aki eddig élt, és aki élni fog, a beláthatatlan jövőig. *Nem ítéltethjük el a magyarságot a mai magyarság állapota alapján. A mai magyarság sajnos száz sebből vérzik.* De ha egy ember száz sebből vérzik, az első teendőnk, hogy segítsünk neki. Ha pedig látjuk, hogy egy értékes, nagyszerű emberről van szó, aki számtalan sok értéket teremtett, s ha látjuk, hogy ez a nagyszerű, értékes ember az Édesanyánk, aki nekünk életet adott, táplált és felnevelt, különösen nem ítéltethjük el csak azért, mert száz sebből vérzik. Isten és ember előtt az egyetlen, amit tehetünk: segítünk Neki. Segítünk, megindult, szerető szívvel, minden erőnkkel, legjobb lelki-szellemi képességeinket mozgósítva, tetteinkkel, hathatós cselekedeteinkkel.

Tény, hogy magyarságunkat nem könnyű felfedezni a mai világban. *Újra kell tanulnunk a távlatokban gondolkodást. A távlatok felemelnek, s a felemelő távlatok között nagyszerű lehetőségek válnak elérhetővé. Mi magunk is átnemeses-*

dünk, ha értelmes együttműködésre képes, közösségi, nagyszerű célok elérésére képes lényekként gondolunk önmagunkra. Mi magunk is teljesebb emberré válnunk, ha keressük magunkban, szeretteinkben, magyarságunkban a lappangó, megvalósítandó nagyszerű lehetőségeket. Csak akkor válhatunk önálló emberekké, saját sorsukat önállóan alakító lényekké, ha nem csúszunk tehetetlenül az előírt pályákon lefelé, sem pedig arrafelé, amerre a fogyasztói társadalmat kialakító, belőlünk, életünkéből és szeretteinkből üzleti hasznot húzni igyekvő erők terelik. Az óvodai nevelés egyik alapeszméje, ahogy azt Gáspár László megfogalmazta, az, hogy olyan emberré neveljük az óvodásokat, akik felnőttként képesek minden helyzetben saját, velük született eredeti természetüknek megfelelni. A nevelés célja az a kifejlett egyén, aki képes és kész arra, hogy helytállóan határozza meg alkotói, gyakorlati, kritikai stb. viszonyát a társadalmi és az egyéni lét egészéhez (Gáspár László 1997, 60).

Ma már felnőttként is nevelnünk kell önmagunkat, teljesebb, különb emberekké. Csak akkor éljük a saját életünket, ha megismerjük velünk született, természet adta képességeinket, és élünk velünk. Ezek között a velünk született adottságok között kiemelkedő szerepet játszik magyarságunk, az, hogy magyar-nak születtünk... **Mert magyarságunk avat bennünket közösségi távlatokat felismerő és valóra váltó, vagyis igazán emberi lényekké. Csak magyarként élhetjük azt az életet, amire születtünk... Mert magyarnak születtünk.**

Mindezekén túl az is látnunk kell, hogy magyar voltunk egyben állampolgári közösségbe is emel. Jogi, erkölcsi, történelmi, vallási közösségbe. Bármennyire is elidegenült a mai ember önmagától, magyarságától, ember voltától, élő-lény voltától, és természeti lény voltától, mégis látnunk kell, hogy a történelem színterén szerepelünk, és a történelmi erők a magyarságot egységes népként kezelik, eszerint sújtják vagy emelik fel, nem egyszer embermilliók élete s halála felől döntve. Magyar voltunk azt is jelenti, hogy érdekelték vagyunk a magyarság életszínvonalának, sőt egész életminőségének alakulásában, a magyarság értékeinek megbecsülésében, de még a forint erősségében is, a magyarság és eredményeinek a világ általi értékelésében is. *Rá vagyunk utalva egymásra, nem térhetünk ki sorsközösségünk elől, Édesanyánk, szeretteink, gyermekkori barátaink, élményeink, nyelvünk, földi életutunk gyümölcszeinek további sorsa mind-mind természetes közösségünk, magyarságunk sorsától függ.*

A modern ember elidegenedett önmagától, hazájától, a emberiségtől, a Természettől, a Világegyetemtől. Ahhoz, hogy visszanyerjük egészségünket, testi-lelki-szellemi frissességünket, erőnket, közösségi távlataink érzékelésének képességét, szükségünk van arra, hogy felfedezzük magyarságunkat és éljünk a magyarságunk adta nagyszerű lehetőségekkel, mindannyiunk és az emberiség javára. Ha megismered a magyar nemzet valódi múltját, éltető hagyományait, felfedezed a magyar nyelv logikáját, látásmódját, ősi írását, felfedezed népmeséinek ízét, értelmét, megismered ételeit, életmódját, látásmódját, akkor találd meg magad, igazi éned, és akkor lehetsz a magyar nemzet hasznos, építő tagja – írja az egyik magyar hagyományörző közösség a szórólapján.

Mindehhez kulcskérdés tudnunk, *ki a magyar, mitől magyar a magyar?* Sokan úgy vélik, a magyarság vállalás kérdése. Ha úgy értik, hogy az a magyar, aki vállalja a magyarságát, ezzel nem válaszoltuk meg a kérdést: ki a magyar, és mitől? **Grandpierre K. Endre** életművének egyik fő összefoglalójában, a *„Történelmünk központi titkai”* című műben azt írja: *„Látásra, igazi, valóságos látásra van szükségünk, tudásra, amely áthatol a kódön, a hazugságrengetegen és megmutatja végre való tényeken át, kik vagyunk, mik vagyunk, ki a magyar, mi a magyar, kik voltak eleink, miként küzdöttek és miért küzdöttek? Mert tudjuk, sejtjük: emberfeletti küzdelmet folytattak ők, olyképpen, mint aki földrengés döntögette zuhanó fák között életét nem sajnálva, magával nem gondolva övéi megmaradásáért, a világ jobbulásáért küzd. Küzdelmükhöz csak az erkölcs adhat erőt, az a fajta erkölcsi tisztaság, amit kizárólag a nemzetért érzett felelősség, a nemzet iránti feltétlen odaadás és hűség, a magyar nemzet feltétlen és odaadó szolgálata válthat ki a lélekből... őstörténetünk a nemzeti tudat alapja, és ez határozza meg, hogy ki a magyar és mi a magyar...”* (Grandpierre K. E. 2011, 326).

Egyet kell, értsünk, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy a magyarság megszületésekor még szabad volt, egészen Árpádék hazatéréséig. A magyarság a korabeli Európában páratlan nemzeti közszabadsággal bírt. Korabeli történetíróink egybehangzóan megírták, hogy Géza koráig (kb. 972-ig, a quedlinburgi szerződésig) közösen irányítottuk magunkat. *Tekintve, hogy a magyarság megszületésétől Géza és István király koráig hű volt magához, s ezalatt jóval hosszabb idő telt el, mint amennyi azóta önmagunkkal meghasonlásban telt el, ezt az időszakot kell a magyarság mércéjének tekintenünk.*

Ha gyermekünk önazonosságát kérdi valaki, ha rákérdez, hogy gyermekünk mitől az, aki, akkor csak azt válaszolhatjuk, hogy az, akinek megszületett, és aki mindaddig meg is maradt, amíg alapvető, eredeti lényével összhangban élt. *Nemzeti önazonosságunk alapja tehát nemzetünk egészének élete, elsősorban megszületése és önmagához hű korszaka, vagyis valódi őstörténelme. Ez a valódi magyar őstörténelem a kulcs eredeti, természet adta, Isten-adta vallásunkhoz és világlátásához, nemzetünk igazi lelki-szellemi erőforrásaihoz.*

Mindennek fényében méltóbban tudjuk értékelni gróf **Széchenyi István** megállapítását: *„A magyarság csak hathatós újjászületés által mentheti meg magát a tökéletes megsemmisüléstől”* (Széchenyi István, 1835).

Magyarságunk megismerésében, felfedezésében érdemes megtisztítani magunkat mindazoktól a szempontoktól, beépült hatásoktól, idegen szemléletektől, amelyek a magyarságtól elidegenítettek bennünket. Ha szeretnénk felemelkedő pályára állítani saját természetes életközösségünket, amelynek révén életünk élhetővé, emberivé, egészségessé és boldoggá tehető, akkor újjá kell születnünk. Újjá kell születnünk, hogy megtisztuljunk, megerősödjünk, és azt az életet élhessük, amire a Természet akaratóból születnünk.

A Világegyetem lényege: anyag, élet és tudat – az Egyháromság felismerése

Világlátásunk megtisztítása

Amíg a materializmus egyoldalúságától nem tisztítjuk meg magunkat, addig rajtunk is érvényesül felfogásunkat észrevétlenül korlátozó hatalma. A szellemi szemellenzők lelki-szellemi látóhatárunkat korlátozzák, és maguk ezek a szemellenzők, mihelyst megszokottá válnak, láthatatlanná is válnak, és így észrevétlenül válnak lelki-szellemi életünk uraivá, előírt keretek közé terelőivé. Ezért folyamatosan küzdenünk kell szemléletünk megtisztításáért, szemellenzőinktől való megszabadulásért. Amíg ez nem történik meg, addig életünkkel, munkánkkal, gondolatainkkal és érzéseinkkel akaratlanul is a materializmust ránk erőtető tényezők malmára hajtjuk a vizet. Úgy tűnik, a materializmust legyőzhetetlen szellemi erő támogatja: a fizika tudománya. Ahhoz, hogy meghaladjuk a materializmust, olyan tudomány-felfogásra van szükségünk, amely képes a fizika lényegét helytállóan megragadni. Olyan tudományra van szükségünk, amely legalább olyan megalapozott, mint a fizika. Életfontosságú, hogy mindannyian megértsük, mi az élet és a tudat lényege, és hogyan érthető meg az élet és a tudat olyan tudománya, amely képes legalább annyira megalapozni az élet és a tudat önálló valóságát megvilágító tudományt, amennyire a fizika képes megvilágítani az anyag építőköveinek és kölcsönhatásainak tulajdonságait és törvényszerűségeit. Életünk felemeléséhez elengedhetetlenül szükségünk van egy olyan egzakt biológia és pszichológia megteremtésére és közérthető megvilágítására, amely alkalmassá tesz bennünket a hatékony szellemi önvédelemre, lelki-szellemi épségünk, egészségünk visszaszerzésére.

Lelki-szellemi egészségünk alapfeltétele az az egészséges világgép, amely lényegében teljes képet alkot a Világegyetemről, az anyag, az élet és a tudat mi-benlétéről. Ez az egészséges világgép csakis olyan átfogó tudományon alapulhat, amely egyetlen egységes, kozmikus egész részeiként ragadja meg a Világegyetem három alapelvét, az *anyag, az élet és a tudat* elvét, vagyis a *fizikai, biológiai és pszichológiai* alapelvet, azt a három kozmikus alapelvet, amely testi, lelki és szellemi egészségünket biztosítani képes. Ez a három kozmikus alapelv alkotja minden létező egységes egészét: a Világegyetemet. A Világmindenséget végső szintjén három valóság alkotja, az anyag, az élet és a tudat. Egy a Világegyetem, de három lényegű, és ez a három az anyag, az élet és a tudat.

A végső valóság: az Élet

E három világlényeg közül is kiemelkedik az élet, mert legvégső soron a Világmindenség egy, és ezt az egységet az élet biztosítja. Ahogy a lélek tarja össze test, lélek és szellem egységét, úgy az élet tartja össze az anyag, az élet és a tudat kozmikus egységét. Az egységes, az anyagot és a tudatot is átfogó természettu-

domány legvégső alapja a kozmikus élet. Az a kozmikus élet, amelynek lényege a kozmikus életelv és a kozmikus teremtképeség. Az élet lényegéből adódóan elválaszthatatlan az önálló döntéshozatali képességétől, a cselekvőképességétől, a tudat anyag-mozgató képességétől, a szabad akarattól. A kozmikus élet – röviden: Élet – elválaszthatatlan a kozmikus értelemtől, amely a kozmikus teremtképeség, éppúgy, mint a kozmikus életelvtől, amely minden élet minél teljesebb kibontakozására irányuló, kozmikus felemelő erő.

A kozmikus életelv kiterjed az egész Mindenségre. Átfogja s mindenhol az élet felé, az élet legmagasabb kibontakozása felé tereli a folyamatokat. Az Élet maga az Egy legvégső lényege, az, amitől az *Egy egy*, az, amitől a világ *egy*, és mi mint élőlények, ennek a világegységesítő erőnek vagyunk a megnyilvánulásai. Az életünk elválaszthatatlan ettől a világegységesítő, kozmikus erőttől, ahogy minden élet elválaszthatatlan az élet lényegétől. A Föld létrejötté elválaszthatatlan a Naprendszer létrejöttétől, a Naprendszer létrejötté elválaszthatatlan a Tejútrendszer létrejöttétől, a Tejútrendszer létrejötté elválaszthatatlan a Világegyetem törvényeitől, alkotóerőitől, végső soron az Élő Világegyetem teremtképesítőitől. A földi élet keletkezése elválaszthatatlan az élettől, s mivel az élet lényege az életelv és az értelem egysége, bolygónkon az élet elválaszthatatlan mind a kozmikus életelvtől, mind a kozmikus értelemtől. A földi élet tehát elválaszthatatlanul együtt él a kozmikus léttel, vagyis a kozmikus élővilág egységes egészével. A földi élet kölcsönösen előnyös kapcsolatban áll a kozmikus léttel. A kozmikus élővilág a Kosmosz élete, a Mindenség élete, beleértve a kozmikus érzésvilágot, gondolatvilágot és döntéshozatalt éppúgy, ahogy ezek személyes életünknek is elválaszthatatlan elemei. A Mindenség él, és érez, mint minden élő lény – érez, gondolkodik, és dönt, s döntésével teremt. S mivel a Mindenség végső soron egy, nem is lehet más, ezért végső soron, vagyis kozmikus szintéren minden döntése összhangban kell, álljon egymással. S mivel a Mindenség kozmikus szinten hozott döntései és az életelv döntenek el mindent, ami a Világegyetemben történik, ezért a Mindenség döntései számunkra szokatlanul nagy hatókörűek – kozmikus hatókörűek – és szokatlanul logikusak, egymással összhangban állók. Ugyanakkor lássuk azt is, hogy a Mindenség éppen legvégső szintjén egy, vagyis legmélyebb szintjén. Ha pedig éppen a legmélyebb szintjén egy a Mindenség, akkor döntései olyan mélyreható összhangban állnak, ami számunkra, földlakó lények számára, akik testünkkel összefüggő döntésekre születünk a Földre, rendkívül mélyrehatóak. A Mindenség tehát, éppen mert egy, nem is lehet más, mint kozmikus értelem, olyan értelem, amely számunkra szokatlanul logikus, szokatlanul nagy hatókörű és rendkívül mélyreható, olyan mélyreható értelem, amelynél mélyrehatóbb nem is lehetséges.

A fizikai anyag lényege

A Mindenség él, és ettől kapja hatóképességét, cselekvőképességét. Ha nem élné, tehetetlen anyagból álló lenne. Sőt anyag sem létezhetne, hiszen az anyag

elemi részekből áll, az elemi részecskéket pedig fizikai kölcsönhatások tartják össze, amelyek fizikai törvényekből, s a fizika alapelvein át végső soron a kozmikus élelelvől erednek. Ezek a fizikai törvények a látható, külső érzékszerveinkkel tapasztalható világnál mélyebb valóságszintet jelentenek. Kellőképpen figyelemre nem méltatott tény, hogy minden alapvető fizikai törvény – mint például a mechanika Euler-Lagrange egyenletei, az elektromágnesesség Maxwell-egyenletei, a kvantumfizika Schrödinger egyenlete – levezethető a legkisebb hatás elvéből. A legkisebb hatás elve a tehetetlenség elve, kicsit leegyszerűsítve azt fejezi ki, hogy minden fizikai test a lehető legkisebb energia- és időráfordítással, illetve ezek szorzatával (ez a szorzat a fizika legfontosabb mennyisége, a „hatás”) történik meg. Másképpen kifejezve: a fizikai testek viselkedésükben, mozgásukban, változásaikban mindig a lehető leggazdaságosabb pályát választják. Egy példával: ha eldöntjük, hogy kisujjunkt félíg behajlítjuk, ujjunk behajlítása a lehető legkisebb energia-idő ráfordítással valósul meg, azaz játszi könnyedséggel. Mivel a kozmikus élet szintjén a kozmikus élőlény dönt, „hajlítja be a kisujját”, ezért minden, ami itt a kozmikus szintéren dönt el, magától valósul meg, mégpedig a lehető leggazdaságosabban, a fizikai alapelv alapján, vagyis „játszi könnyedséggel”. A fizika lényege tehát nem az anyag, hanem az anyag létét és viselkedését meghatározó fizikai alapelv. Ez a fizikai alapelv, amit a továbbiakban anyagelvnek nevezünk, nem anyagi, nincs színe, szaga, kiterjedése, nem elemi részekből áll, hanem ezek viselkedését irányítja. Más szóval: az anyagelv teljes mértékben anyagtalan, azaz szellemi természetű. S ha a fizika lényege az anyagelv, akkor a fizika lényege az a szellemiség, ami alapelveiben kifejeződik. Ez a szellemiség pedig rendkívül figyelmenreméltó természetű. Anyag az, amit Természet Anya mozgat. Nem is lehetne tökéletesebb módot találni a Mindenség élettevékenységének megvalósítására, mint azt, hogy a döntés kozmikus szinten - a Mindenség végső egységéből fakadó logikai következmények keretei között - szabad, és amint ezen a végső szintéren döntés született, az a lehető legkönnyebben, játszi könnyedséggel, szinte magától valósuljon meg. Amit a Mindenség óhajt, az a lehető legkönnyebben valóra válik – de csakis a Mindenség végső egységéből fakadó logikai következmények keretei között. A Mindenség ugyanis minden létező egységes egésze, végső soron szükségképpen egy, tehát ezen a végső szinten mindennek, ami megvalósul, összhangban kell állnia.

Az Élet, az Értelem és az Isten kapcsolata

A Világegyetemet szigorúan természettudományos módon közelítettük meg. Eredményeink szerint a Világegyetem valóságszintjeit a jelenségek, a természettörvények és az alapelvek alkotják. A Világegyetem alapelemeit az anyag, az élet és a tudat alkotják. Nem ezekből áll a Világegyetem, hanem ezekre bontható fel az emberi ész által. A valóságban, a Világegyetem legmélyebb valóságszintjén, az alapelvek szintjén ez a három kozmikus alapelem teljes mértékben egy. Ezt az egységet a kozmikus élet biztosítja. A kozmikus élet lényege a kozmikus élelelv és a kozmikus értelem. A kozmikus élet – az Élet - a valóságban a

kozmosz életelv és a kozmosz értelem – az Értelmelem - elválaszthatatlan egysége. A kozmosz életet végsőkéig mélyreható kozmosz értelem járja át, amelytől elválaszthatatlan.

Az Egy és az Isten kapcsolata

Szokatlan, különös és rendkívüli észrevételekre jutottunk. Észrevettük, hogy a Mindenség végső soron nem is lehet más, csak egy. És mivel élő, és az Élet által egy, ezért nem is lehet más, mint élő egy – az élő egy, amit éppen ezért nagybetűvel írhatunk: az ÉLŐ Egy. Az ÉLŐ Egy, aminek lényege három, olyan három, amely végső összhangban áll – maga az Egyháromság: élet, anyag és értelem egységes egésze. Ez az ÉLŐ Egy a kozmosz szinten éli életét, azaz felettünk, a csillagvilágban, az égben, a mennyben: maga az Ég, az eleven Ég, amelyben az örök élet lángja ég.

Természettudományos módon közelítettük meg a Természetet. Nem a megközelítésünk hibája, hogy vallásos eszmék sorozata tűnik fel a látóhatáron. Mindössze arról van szó, hogy sikerült a Világegyetemről, minden létező egységes egészéről lényegében teljes képet alkotnunk, és ezt szigorúan logikai alapon tovább gondolnunk. De ha már így jártunk, ne dugjuk a homokba a fejünket, nézzünk szembe azzal a ténnyel, hogy a tudomány legmélyrehatóbb eredményei vallási jelentéssel bíró eszmét vetnek fel: Isten, a Legfelsőbb Lény eszméjét.

Természettudományos értelemben létezik legmagasabb szintű élet: a kozmosz szintű élet, a Világegyetem, mint egységes egész élő mivolta esetén. Érdekes egybeesés, mindenestre tény, hogy további egybeesések egész sorának köszönhetően most jött el az ideje a tudomány történetében annak, hogy a Világegyetemről, mint élőlényről tudományos értelemben beszélhessünk.

*Idén két évtizede, hogy beléptünk az asztrobiológia korába. Az asztrobiológia az élet és a Világegyetem kapcsolatának tudománya. Az asztrobiológia az egyik leggyorsabban fejlődő tudomány. Elkerülhetetlen, hogy előbb-utóbb napirendre kerüljön a kérdés: élőlénynek tekinthető-e tudományos értelemben a Világegyetem? Annál is inkább, mert a Földről már 1979-ben kiderült, hogy önszabályozó rendszer, ráadásul olyan, ami az élet kifejlődése számára kedvező tartományban tartja fenn a földi viszonyokat. Mint az életre szabályozó önszabályozó rendszer, Gaia élőlénynek tekinthető. **James Lovelock**, a Gaia-elmélet kidolgozója a brit tudomány egyik legelismertebb alakjává vált. Nemrég megszületett a Hélios-elmélet, amely a Napról mutatta ki, hogy csillagászati és asztrobiológiai értelemben élőlénynek tekinthető. Ugyancsak figyelemre méltó egybeesés, hogy az elmúlt évtizedekben előtérbe került az antropikus, azaz emberelvű kozmológia, amely azonban helyesebben inkább biotikus, életelvű kozmológiának nevezhető. Ez az antropikus kozmológia vezetett az életbarát Világegyetem elméletéhez, amelyet olyan jeles tudós képvi-*

sel, mint Paul Davies. S miközben a tudományban egymástól független, de értelmi összefüggésben álló fordulatok sorozata mutat az Élő Világegyetem eszméje felé, itt a Földön is váratlan, alapvető szemléleti fordulatra került sor mind a társadalomtudomány terén (elkezdődött a posztmodern kor, és az ökológiai társadalom építése). Ideje, hogy ezeket az új szellemi erőforrásokat is figyelembe vegyük nemzetünk lelki-szellemi erőforrásainak felmérése során.

A Világegyetem él, és ezáltal cselekvőképes. Ha a Legfelsőbb Lényt természet-tudományos értelemben, valamint a józan észnek is megfelelően Istennek nevez-zük, lehetőséget kapunk egy természettudományos, logikus, közérthető, a józan észnek is megfelelő Istenezsme kidolgozására. Ha Istennek, Legfelsőbb Lénynek csak és kizárólag az Élő Mindenséget nevez-zük, akkor nem hagyjuk el a tudomá-ny talaját, nem tévedünk ingoványos talajra.

A szent valóság eszméje

Tudjuk, a mai világban gyakran elhangzik: van, akinek semmi sem szent. De gondoljuk meg: létezik valami, ami valóban szent, a valóságban szent? Ehhez tudnunk kell, pontosan mit értsünk a „szent” eszméje alatt. Szent az, ami végső távlatokban örök és boldogító érték. Létezik ilyen érték, szent érték, a valóságban? A materialista szemellenzők között szent nem létezik, nem létezhet. De ha nemcsak az anyag, hanem az élet és a tudat is önálló valóság, alapvető valóság, ha a Világegyetem lényegében több, mint élettelen anyag, akkor a kérdést újra kell gondolni. Ha a Világegyetem él, akkor minden megváltozik, az egész világ új-jászületik számunkra. Az élet alaptermészete az élet fenntartása és továbbada-sa, enélkül élet nincs és nem is lehetséges. Az élet tehát nem olyan, mint az élet-telen anyag. Az anyagnak mindegy, mi történik vele. Az élőlénynek azonban nem mindegy, mi történik vele – és ezért cselekszik az élőlény, hogy olyan okokat, ese-ményeket idézzen elő, amelyek lehetővé teszik élete fenntartását, mégpedig mi-nél magasabb szinten, minél magasabb életminőségben, és életének továbbada-sát, megörökítését, örökségének átörökítését. Az élet tehát saját lényege szerint értékkel valamit, és ez a valami éppen az élet. Az élet számára az élet az első és a legnagyobb érték. Ha pedig a Világegyetem él, akkor az Élő Világegyetem szá-mára a legnagyobb érték a kozmikus Élet, a kozmikus életközösség, minden élet egységes egésze. Mivel a Világegyetem minden létező egységes egésze, örök termé-szettörvényekkel, örök alapelvekkel, amelyek nem térben és nem időben, ha-nem az öröklétben élnek, és mivel ezek az alapelvek és a tőlük elválaszthatatlan kozmikus értelem minden élet és minden lét végső forrása és végső rendeltetése, ezért a kozmikus élet örök valóság, örök élet. Mivel az élet kozmikus távlatok-ban még inkább képes önmagát fenntartani, egyre feljebb emelni, egyre tovább fejleszteni, ezért az élet boldogító, különösen boldogító kozmikus távlatokban. Ha a Világegyetem él, akkor az élet ügye végső soron győzelemre ítéltetett. Sen-ki sem győzhet le egy természettörvényt. A földi hatalmasságok, bármennyire is felfuvalkodnak, előbb-utóbb meg kell, hajoljanak az örök természettörvények

előtt, s ha nem, annak a következménye betegség s a beteg pusztulása. Él, létezik a szent, és győzhetetlen, örök és boldogító érték. Mindennek belátása valódi lehetőség mindenki számára.

Az Élet és az Isten

Az ember attól cselekvőképes, hogy él. Az élettelen emberi test nem képes cselekvésre. Ha úgy fogjuk fel, hogy az Élő Világegyetem élő mivoltától kapja cselekvőképességét, akkor beláthatjuk, hogy Isten az Élettől kapja cselekvőképességét. Cselekvőképesség nélkül az Isten nem Isten. Ha a Világegyetem, mint egységes egész cselekvésképtelen lenne, akkor élettelen anyagból álló, velünk szemben közömbös, alapvetően idegen világban élnénk – ez pedig lélek-roppantó, eszmélet-roppantó eszme. Ha Isten az Élettől kapja cselekvőképességét, akkor Isten az Élet által Isten. S ha Isten az Élet által Isten, akkor az Élet maga Isten végső lényege. Figyelemre méltó felismerésre jutottunk, természettudományos, mélyreható gondolkodással: az Élet az Isten!

Ha az Élő Világegyetem maga Isten, akkor az Élet az igazi Isten. Isten nem teljesen felfoghatatlan, távoli, emberfeletti lény kívül minden létező egységes egészén. Ha az lenne, ahogy egyesek vélik, akkor nem létezne – hiszen minden létező a Világegyetemhez tartozik, mert a Világegyetem minden létező egységes egésze. Isten érthető, annyira, amennyire az élet érthető. Értsük meg az életet és az életünk istenivé válik!

Ha a Mindenség él, akkor a legfelsőbb, kozmikus szinten, a csillagvilágot szervező erők világában zajlik a kozmikus élet. Felettünk a kozmikus, örök élet lángja. Ha az ember él, akkor belső világunk mélyén zajlik életünk igazi tartalma. Ha tehát az élet az Isten, akkor Isten mind felettünk, kívülünk, magasabb létszinten, mind bennünk él, egyszerre. Isten léte tehát transzcendens, túlnyúlik egyéni életünkön, magasabb, szokatlan, rendkívüli létszinten zajlik: a kozmikus szinten. Isten léte tehát immanens, mert életünk, belső világunk mélyéből fakad. Isten tehát egyszerre transzcendens és immanens, mert Isten él, és mert mi is élünk. Életünk által részesülünk Istenben.

A Világegyetem, mint egységes egész élete az alapja minden más életformának az egész élő Világegyetemben. Manapság az életet individualista módon, egyénekre korlátozva fogja fel a fogyasztói társadalom, úgy, mintha élet-zsákok vagy különálló élet-szigetek lennénk. Az élet a modern felfogás szerint legfeljebb egy szikra testünk mélyén. Ezzel szemben **Bauer Ervin** magyar biológus felfedezte, hogy *létezik az életnek egyetemes mozgástörvénye, amely minden életre vonatkozik*. A Bauer-elvről sikerült kimutatni (Grandpierre 2007), hogy a fizika alapelvénél, a legkisebb hatás elvénél általánosabb elvként fogalmazható meg. Mivel a fizika alapelve áthatja a Világegyetemet, a biológia alapelve, mint még általánosabb, még mélyrehatóbb alapelv, szintén áthatja az egész Világegyete-

met – beleértve az kozmikus űrt, a kvantum-vákuumot is. Az élet tehát nem egy parányi szikra valahol a testünk mélyén, hanem az egész Mindenséget átható, felemelő életelv és a kozmikus szabad akaratból fakadó emberi szabad akarát egységes egésze. Élő képességünk érző képességünket jelenti, azt a képességet, hogy képesek vagyunk érezni a bennünk ható életelvet, hogy képesek vagyunk megérezni a belső világunk mélyén ragyogó fényt, amely törvény és szabad akarát egységes egésze.

Érző képességünk alapvetően kozmikus jellegű, hiszen a kozmikus életelvből fakad. Élő mivoltunk alapvetően a kozmikus érzésvilág és gondolatvilág megérésének képessége. A kozmikus élettel kölcsönösen előnyös együttélésben, párhuzamosan, egyszerre két szinten zajlik az életünk: kozmikus szinten és egyéni szinten. Évekbe telik, amíg kisbabaként lassan megtanulunk belehelyezkedni testünkbe, és megtanuljuk szervezetünket irányítani, egyéni életünket felfedezni. Eközben megtesszük azt az utat, ami a kozmikus életszinttől az egyéni életszintig vezet. S mivel eközben elkerülhetetlenül átjutunk a közbenső életszinteken, a földi élővilág, az emberiség, a magyarság és családunk életszintjén, ezek érzés- és gondolatvilága is átélhetővé válik számunkra. Eközben, még magzati életformánkban elkerülhetetlenül eljutunk az egysejtű életformából, szinte a törzsfajlódást követve, a földi élet egész fejlődésének útján a két lábon járó és beszélő emberi életformáig. Emberi életformánk felnőttként érheti el teljes kifejlődését, s vele párhuzamosan zajlik magyarrá érésünk. Nem egy jel arra mutat, hogy magyarrá érésünk még tovább tart, mint a felnőttkor elérése. Magyarként megadatik számunkra a magyarság érzés- és gondolatvilágának átélése, és ennek az érzés- és gondolatvilágnak az egyéni életünk javára fordítása.

Kétségtelen, hogy miközben felnötté és magyarrá érünk, eközben sejtjeink életével is bensőséges, kölcsönösen előnyös együttélésben, szimbiózisban élünk. Sejtjeink életvilága, bármily távolinak is tűnik a modern, elidegenedett ember számára, számunkra közvetlenül átélhető. Közérzetünk, egészség-érzetünk, hangulatunk, tudatállapotaink, s talán sejtéseink is, legalább részben, sejtjeink érzés- és gondolatvilágából erednek. Sejtjeink érzés- és gondolatvilága életünkkel párhuzamosan zajlik a sejtek életszintjén.

Az Élet legfőbb szentsége és a hét szentség

Összefoglalóan megállapíthatjuk, hogy életünk nem korlátozódik testünkön belülrre. *Lényünk nem azonos testünkkel, mert testünkön kívül magában foglalja a testünk irányítására hivatott lélek és tudat világát is. S mivel a lélek és a tudat testetlen, ezért nem határolható le, nem korlátozható testünk térbeli határai. Lényünk nemcsak szervezetünkhöz kötődő érzés- és gondolatvilágot jelent, hanem egyben, párhuzamosan, a sejtjeink, családunk, nemzetünk, az emberiség és a Mindenség érzés- és gondolatvilágát is.* Csak mi magunk korlátozhatjuk lelki-szellemi érzékelésünket. A materializmus éppen egy ilyen korlátozó nézet-

rendszer. Bár a materializmus maga is egy testetlen eszmerendszer, amely jogot formál életünk irányítására, mégis alaplétének ellentmondva azt tanítja, hogy nem az eszmék irányítják életünket, hanem testünk automatikus, gépies, öröklött és társadalmi úton belénk programozott viselkedésformái. A materializmus szerint szabad akarat, élet és tudat nem létezik.

Hatalmas a világ, amit a materializmus elfogadásakor elvesztünk. Mert hatalmas az élet világa! Ha gondolatban lehetségesként fogadjuk el, hogy képesek vagyunk sejtjeink érzéseit egyfajta módon érezni, hogy képesek vagyunk a Mindenség érzéseit érezni, hogy képesek vagyunk magyarként érezni, átérezni a magyar sorsot, és ebből erőt meríthetünk a magyar valóság javításához, felemelő pályára állításához, megnyílhat előttünk a lelki-szellemi fogékonyság materialisták által el nem ismert világa.

Az Élet, a kozmikus Élet alapvetően hét életszintre bontható: a sejtek, az egyén, a család, a nemzet, az emberiség, a földi élővilág és a kozmikus élővilág életszintjeire. Ha a Legfelsőbb Lényt Isten-nek nevezzük, a magasabb, átfogóbb életszinteken élő lényeket csak Felsőbb Lényekként foghatjuk fel. Amíg csakis az Élő Mindenség a Legfelsőbb Lény, az Isten, – addig a magyarság, mint egész szintén egy, egyéni életszintünknel magasabb életszint. *A magyarság egészének élete egy magasabb, minőségileg magasabb életszint, ugyanúgy, mint ahogy az egyén életszintje magasabb életszint sejtjei életszintjénél. A magyarság egységes egésze, beleértve minden valaha élt és leendő magyart, egyfajta, az egyén fellett álló, magasabb életszinten élő lény, tehát egyfajta Felsőbb Lény. A magyarság egységes egészének életszintjén élő lényt nevezhetjük a Magyarok Istenének.* Továbbmenve felfedezhetjük az egyetemes emberiség istenét, a földi élővilág istenét, s az istenek ezen sora elvezet végül a Legfelsőbb Lényhez, az Istenhez, az Egy Istenhez, az Élő Istenhez, az Élet Istenéhez, a Mindenség Istenéhez.

Életünk szintjeibe szédítő érzés belegondolni. Miféle ugrás az, ami sejtjeinktől szervezetünkhöz vezet! Ezt az ugrást a Természetnek is évmilliárdokba telt megtennie – és most itt ragyog, számunkra adott kincsként, bennünk az ugrás, a kozmikus ugrás, sejtjeinktől eszméletünk küszöbéig. Lélegzet-elállító, isteni rend rejlik bennünk, kozmikus mélység, egy kozmikus szinttel mélyebben bennünk élő világ: sejtjeink világa. Kétségtelenül érezzük belső világunkat, és minden biztonnal sejtjeink érzései adódnak össze közérzetünkkel. Természet adta módon együtt érzünk sejtjeinkkel, s nem is tehetünk mást, hiszen mi magunk sejtjei vagyunk – szervezetünk sejtjeinkből él, lelkünk, értelmünk a sejtjeinkben tevékeny érzés, gondolat, kozmikus hatóerők virága. Nem törődhetünk eleget gondolatban érzésben sejtjeinkkel, ezekkel a parányi csodálhatóságokkal, amelyek csodálatos összhangjáról, együttműködéséről példát vehetünk.

Hasonló, csodálatos együttérzést fedezhetünk fel egyéni érzőképességünk és a Mindenség között. Az ókori görögök ezt az érzést hívták kozmikus szimpátiának. Általános, egyetemes emberi képességünk az emberi együttérzés. Az ben-

nünk az igazán emberi, amitől együtt érzünk minden emberrel. Akikben nem él az emberi együttérzés, embertelenné válnak. Kétségtelen tehát, hogy emberi lényegünkben képesek vagyunk közös, egyetemes érzésvilágunkat átélni. A családi együttérzés elemi erő, sokszor rendkívüli csodákra is képes. Kétségtelen, hogy az együttérzés minden szinten életünk természetes mozgósító ereje: sejteink szintjén egészségünket, egyéni szinten egyéni életutunkat, Belső ösvényünket, lelki-szellemi fejlődésünket, családi szinten családi életünket, nemzeti szinten a magyarság életét hivatott elősegíteni. Élünk ezekkel a természeti erőforrásokkal mindannyiunk javára! Fedezzük fel a mindent átható együttérzés csodálatos természeti erejét, mert ebben rejlik embervoltunk titka, célja és földi életutunk értelme.

Cselekvő magyarságra van szükségünk

A Világmindenség legmagasabb értéke: az Élet. Az Élet szent ügy, lángja bennünk él, s mi személy szerint, a szó szoros értelmében általa, az Élet által élünk. Az Élet szent, s szentsége hét szinten nyilvánul meg: a Mindenség, a földi élővilág, az emberiség, a magyarság, a család, az egyén és a sejtek szintjén. Minden nemzet esetében így van ez, és ezért minden nemzet természetadta módon együttműködésre íteltetett, arra, hogy egymás javára éljünk. A globalizmus korában másképpen nem is lehet tartós eredményt elérni. Túl kell lépni a szűklátókörű, elfogult, a földi hatalmasságok által erőltetett nacionalizmusokra, hogy visszataláljunk a természetes, a valósághoz felemelő, eszméltető, lélek-és elmenyitogató nemzeteszmeire.

Az Élet a legfelsőbb érték, s mint ilyen, természetes elkötelezettséggel jár. Természetadta módon szeretjük az életet, szeretünk élni, és ez, ha igazán, teljes szívvel-lélekkel átéljük, felemelő, nagyszerű érzés. Ugyanakkor látnunk kell: nem elég az életet szeretni, átélni az életörömet, tennünk is kell érte, az Élet javára kell, cselekedjünk – ez az élet parancsa. Ezt az elkötelezettséget kell szem előtt tartanunk, ha cselekedni akarunk. Ebből az elkötelezettségből meríthetünk erőt. Az Élet iránti elkötelezettség, ha teljes szívvel-lélekkel átéljük, ha naponta háromszor elismételjük, képes mozgósítani legjobb lelki-szellemi erőforrásainkat, azokat is, amelyek ma még csak lappanganak bennünk, azokat is, amelyeket csak képességeink kifejlesztésével érhetünk el. Az elkötelezettség - vállalás, minden képességünk mozgósítása az ügy érdekében. Az Élet iránti természetes elkötelezettség több, mint a szeretet: cselekvésre, azonnali és mindennapi cselekvésre, legjobb lelki-szellemi képességeink felfedezésére és mozgósítására, cselekvésre felszólító elkötelezettség. Cselekvő magyarságra szólít az élet, életvitelszerű, naponta ismétlődő, naponta több órán át tartó lelki-szellemi erőfeszítésekre, közösségi cselekvés előmozdítására.

A magyarságra nevelés elsődleges és legfontosabb alapja a családi nevelés. Mielőtt iskolába adjuk gyermekeinket, gondoskodnunk kell lelki-szellemi ép-

ségükről, és ehhez magyarság-tudatuk épségéről is. Naponta, életvitelszerűen erősíteniünk kell magyarságtudatunkat otthonunkban. Itt senki sem akadályozhatja meg, hogy szabadon, emberhez méltóan, magyar emberhez méltóan érezzünk, gondolkozzunk és cselekedjünk.

Közösségi távlataink: A magyarság lelki-szellemi erőforrásai

Induljunk ki az ember fogalmából. Az ember a *lélek, a test és a szellem*, pontosabb szóval az *értelem* egységes egésze. A magyarságot a magyar emberek egységes egészének tekintve erőforrásaink háromfajták lehetnek: testi, lelki és szellemi természetűek. Tekintettel arra, hogy a lélek és az értelem hivatott a testet irányítani, a döntéseket meghozni, döntő erőforrásaink lelki és szellemi természetűek. Egy példával szemléltetve: amikor a II. világháború után fizikai erőforrásaink túlnyomó része elpusztult, néhány év alatt újjáépült az ország, mégpedig hagyományaink, műveltségünk, lelki-szellemi erőforrásaink révén. Egy másik példa a lelki-szellemi erőforrások jelentőségére a *Reneszánsz*, azaz magyarul: az *Újjászületés*. A Reneszánszban az ókori tudás született újjá. **Ha képesek vagyunk őstörténelmünk, őstudásunk újra felfedezésére, lehetővé válik az Új Reneszánsz, az emberiség és a magyarság igazi újjászületése.** Műveltségünkben, lelki-szellemi hagyományainkban rejlik a képesség hazánk újjászületésére. Minél teljesebb mértékben fedezzük fel lelki-szellemi hagyományainkat, annál teljesebb mértékben tudunk újjászületni.